

[Svend E. Johansen.]

skulle gennemføre dette Forslag om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Røttens Pleje, uden at Tingets Medlemmer faar den fornødne Tid til at sætte sig ind i Lovforslaget og gennemarbejde de Betragtninger, man kunde ønske at gøre til dette indgribende Forslag. Jeg kunde i Grunden være interesseret i at faa at vide, hvormed dette Jaskeri begrundes, om det virkelig er saadan, at Landets Retspleje staar og falder med, at dette Lovforslag gennemføres i Dag, uden nogen grundig og omhyggelig Behandling, eller om det er Ministerens — nu tør jeg ikke sige Stædighed, det gjorde det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, saa jeg vil sige, om det er Ministerens udprægede Viljestyrke, der skal tilfredsstilles ved, at Folketinget spændes for hans Krav om Gennemførelsen i Dag. Det vil ikke være muligt for mig, hvor gerne jeg end vilde, at gaa ind paa en grundig Behandling af det foreliggende Lovforslag; det kom i Gaar, vi havde Møde til Kl. 2 i Morges og begynder Kl. 9½ med dette indgribende Forslag her. Under de Konditioner maa man naturligvis afstaa fra at gaa ind i en dybtgaaende Drøftelse af Lovforslaget.

Jeg ønsker heroppefra at rette en Tak til Landstingets Udvalg, der i hvert Fald har faaet den fornødne Tid til at fjerne en Del af de værste Pletter, der var paa Lovforslaget, saaledes som Ministeren fremsatte det oprindeligt. Ministeren sluttede sin Tale her i Dag med at sige, at i Virkeligheden betød Forslaget, bortset fra de rent praktiske Anordninger med Hensyn til Dommerantallet og Aldersgrænse for Dommere i Sø- og Handelsretten, kun dette, at naar det gjaldt Hensynet til fremmede Magter, maatte Statens Sikkerhed betinge, at man indsnævrede Offentligheden i Retsplejen. Men i Lovforslagets Ændring til § 29, i den nye Redigering af det 4de Stykke, Nr. 2, er det ikke alene Hensynet til Statens Forhold til fremmede Magter, men ogsaa Hensynet til Sagens Opklaring, der kan betinge en Udvidelse af Princippet med de lukkede Døre.

Nu kan man naturligvis tale om Principrytteri og om at drive en Sag ud i Konsekvenser, der faar Karikaturens Præg, men det vigtigste for dette Lands Befolkning er at faa slaaet fast, at Retssikkerheden maa hvile paa Offentlighedsprincippet. Offentlighedsprincippet kan i visse Forhold tænkes at være til Ubehag, Gene, til direkte Skade muligvis, men det er nu engang de Omkostninger, man maa bære, naar man lever i Fællesskab med andre Mennesker.

Det, der betinger det enkelte Menneskes Retssikkerhed, er, at Offentlighedsprincippet i videst muligt Omfang gennemføres og respekteres, og derfor er jeg meget, meget betænkelig ved denne nye Indsnævring af Offentlighedsprincippet.

Naar man ser paa den senere Tids Retssager, synes jeg i og for sig, at der hjemles rigelig Adgang til at lukke Dørene allerede med de nuværende Bestemmelser. Jeg kan henvise til den Spionsag, der blev behandlet og afsluttet for ikke saa længe siden, hvor Dørene netop af Hensyn til fremmede Magter blev lukket, var hermetisk lukkede under hele Sagen og var hermetisk tillukkede under Domsforhandlingen. Jeg synes i og for sig, at det, der foregik ved Behandlingen af Landsretssagfører Pontopidans og Vilfred Pedersens Sager, viste, at man aldeles ikke var i Tvivl om, at der i den nuværende Retsplejelov var Hjemmel for lukkede Døre. Og jeg kan minde om en Sag, der endnu ikke har fundet sin Afslutning, som venter paa Nævningeting, Dr. Fritz Lassens, hvor man saa sandelig ogsaa har været klar over, at Dørene kunde lukkes, hvor vedkommende har siddet i Varetægt og faaet sin Sag behandlet for lukkede Døre nu gennem en 7—8 Maaneder. Jeg har derfor noget vanskeligt ved at se, at det i og for sig skulde dreje sig om Liv og Død, at man yderligere fik givet en Beføjelse til i Fremtiden at kunne lukke Dørene mere effektivt, end det gøres allerede nu.

Med Hensyn til § 194 a, der bestemmer, at enten Politiet eller Retten kan give et Vidne Paalæg om, at dette Vidne ikke maa udtale sig om den Forklaring, han har afgivet, eller de Oplysninger, han har faaet om den Sag, han er blevet afhørt i, maa jeg sige, at det ser jo umiddelbart saa ganske uskyldigt og ligetil ud, men i Virkeligheden er ogsaa dette et Indgreb i den personlige Frihed og en Udvidelse af Politiets og Domstolens Beføjelse, der kan virke paa den Maade, at det bliver et Indgreb i Retssikkerheden. Et Vidne, der faar et saadant Paalæg, maa altsaa end ikke drøfte Sagen med sine nærmeste! Man vælter en Byrde paa ham. Lige saa længe som Retten bestemmer det, det vil i værste Fald sige for evig Tid, hvis Sagen ikke kan sluttes, skal han gaa rundt med den Byrde, der er blevet væltet over paa ham derved, at han har afgivet Forklaring, faaet visse Oplysninger i en Sag, han muligvis ufor skyldt er blevet rodet ind i. End ikke med sin Kone eller med sine fortrolige maa han drøfte det. Det turde dog være et Indgreb